

A Pécsi Ítéltábla a dr. Gáspár Sándor pártfogó ügyvéd (fél címe) által képviselt **felperes neve** (felperes címe) felperesnek - a Dr. Bokros Ügyvédi Iroda (ügyintéző: dr. Bokros Gábor ügyvéd, fél címe) által képviselt **alperes neve** (alperes címe) alperes ellen személyiségi jogi igények érvényesítése iránt indított perében a Zalaegerszegi Törvényszék 2018. november 29. napján kelt 5.P.21.062/2016/87. számú ítélete ellen a felperes által 88. sorszám alatt benyújtott fellebbezés folytán meghozta a következő

í t é l e t e t:

A másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletét - fellebbezett részében - helybenhagyja.

Kötelezi a felperest, hogy tizenöt napon belül fizessen meg az alperesnek 50.000 (ötvenezer) forint másodfokú eljárásban felmerült perköltséget.

Megállapítja, hogy a felperest képviselő pártfogó ügyvéd másodfokú eljárásban felmerült díja a felperes terhére esik.

Az ítélet ellen fellebbezésnek helye nincs.

Indokolás

Az elsőfokú bíróság által megállapított tényállás szerint a felperes 2008. november 8. napján **Lben** a tanú **1 h** állampolgár által vezetett ... forgalmi rendszámú személygépkocsi utasaként közlekedési balesetet szenvedett. A ... forgalmi rendszámú gépjárművel balesetet okozó **o** állampolgárságú alperessel szemben a **Lenti** Járásbíróság mint elsőfokú szabálysértési hatóság a közúti közlekedés rendjének megzavarása szabálysértése miatt 45.000 forint pénzbírságot szabott ki és a járművezetéstől négy hónapra eltiltotta.

A baleset napján a Zala Megyei Kórházban elvégzett röntgenvizsgálat és a célzott CT vizsgálat alapján a felperesnél a háti XII. csigolya felső zárólemezeinek kettő centiméter szélességű, hét milliméter mélységű, meszes szegélyű, régebbi beroppanását állapították meg, amely a gerincoszlopon már szöglettörést hozott létre. A röntgenvizsgálat alkalmával észlelt IX. csigolya magasságának csökkenését az elszenvedett közlekedési balesettel nem hozták összefüggésbe. A felperes a felvételét követő napon a kórházból saját felelősségére eltávozott.

A felperes fokozódó háti gerincpanaszai miatt 2012. április 2. napján MR vizsgálatra került sor, amely ugyanazokat az elváltozásokat mutatta, mint a 2008. november 8. napján elvégzett vizsgálatok. A felperest a gerincfájdalmai miatt 2013-ban műtötték, több éven keresztül

fizioterápiában és gyógytornában részesült, majd 2016-ban kifejezett kérésére a korábban beültetett implantátumot eltávolították.

A baleset következtében a felperes a gerincoszlop rándulását szenvedte el.

A **Lenti** Városi Bíróság az 1999. július 12. napján jogerőre emelkedett ítéletével a felperest cselekvőképességet kizáró gondnokság alá helyezte. A Zalaegerszegi Járásbíróság 15.P.21.182/2012/38. számú ítélete alapján 2015. szeptember 4. napjától cselekvőképességében csak részlegesen korlátozott.

A felperes módosított keresetében kérte annak megállapítását, hogy a 2008. november 8. napján okozott közlekedési balesettel az alperes megsértette az egészséghez és testi épséghez fűződő személyiségi jogát, ezért a bocsánatkérés mellett az elszenvedett gerinctörés és annak következményei miatt az alperest 15.000.000 forint nem vagyoni kártérítés, és általános kártérítésként 15.000.000 forint vagyoni kártérítés megfizetésére kérte kötelezni.

Az alperes ellenkérelme a kereset elutasítására irányult, azt mind jogalapjában, mind összegében vitatva. Álláspontja szerint a felperes sérülései nincsenek okozati összefüggésben a balesettel, és azokért egyébként is a kötelező gépjármű felelősségbiztosító köteles helytállni.

Az elsőfokú bíróság ítéletében megállapította, hogy az alperes a 2008. november 8. napján előidézett közlekedési balesettel megsértette a felperes egészséghez és testi épséghez fűződő személyiségi jogát, marasztalta az alperest 500.000 forint nem vagyoni kártérítésben, ezt meghaladóan a keresetet elutasította, és a felperest kötelezte az alperes elsőfokú eljárásban felmerült költségének megfizetésére. Határozatának indokolása szerint az orvosi iratok és az igazságügyi orvosszakértői vélemény alapján a felperes gerincsérülése, csigolyáinak összecsiszódása nem áll okozati összefüggésben a balesettel, abból kifolyólag csupán nyolc napon belül gyógyuló könnyű testi sérülést, gerincrándulást szenvedett el. Miután súlyosabb sérülés nem volt kimutatható, és a felperes a baleseti traumát gyorsan feldolgozta, a nem vagyoni sérelmei kompenzálására - a jelenlegi ár- és értékviszonyok mellett - 500.000 forintot tartott alkalmasnak. Vagyoni kárait a felperes nem jelölte meg és nem bizonyította, ezért a keresetet a vagyoni károk megtérítése iránti részében elutasította. Az elsőfokú bíróság az újabb szakértő kirendelésére irányuló indítványt nem teljesítette, mert álláspontja szerint a perszakértői vélemény megalapozott és aggálytalan volt, mivel pedig az orvosszakértői vélemény alapján nem a balesettel áll összefüggésben a felperes műtéti beavatkozást igénylő gerincsérülése, szükségtelennek találta a felperest 2013. és 2016. évek között kezelő orvosok tanúkenti kihallgatását is.

Az elsőfokú bíróság ítéletével szemben a felperes nyújtott be fellebbezést, amelyben elsődlegesen annak részbeni megváltoztatását és a nem vagyoni kártérítés összegének a keresetében megjelölt összegre történő felemelését, míg a vagyoni kártérítés tekintetében keresetének teljesítését kérte, másodlagos fellebbezési kérelme a személyiségi jog megsértésének megállapítására vonatkozó ítéleti rendelkezést nem érintve az elsőfokú ítélet kívül helyezését és az elsőfokú bíróságnak a per újabb tárgyalására és újabb határozat hozatalára utasítására irányult. Álláspontja szerint téves az igazságügyi szakértői véleménynek az a megállapítása, hogy gerincsérülése és a perbeli baleset között nem áll fenn okozati összefüggés. Az elsőfokú eljárásban is kérte, hogy a bíróság a szakértő elfoglaltságára figyelemmel a szakvéleményt zárja ki a bizonyítékok köréből, rendeljen ki újabb igazságügyi orvosszakértőt, és tanúként hallgassa ki a kezelését végző orvosokat. Az elsőfokú bíróság azonban indítványának nem adott helyet, ezáltal elzárta annak bizonyításától, hogy gerincrándulása ténylegesen gerinctörés volt, amely sérülés és annak következményei az elsőfokú

bíróság által megállapított nem vagyoni kártérítésnél lényegesen magasabb összegű kompenzációt indokoltak volna. Megalapozatlannak találta a vagyoni kártérítési igényt bizonyítottság hiányában elutasító ítéleti döntést is.

Az alperes fellebbezési ellenkérelmében - tartalma szerint - az elsőfokú bíróság ítéletének helybenhagyását kérte.

A fellebbezés nem alapos.

Az elsőfokú bíróság az ítéleti tényállást helyesen állapította meg, az abból levont jogi következtetésekkel és érdemi döntésével is egyetértett a másodfokú bíróság.

Az elsőfokú bíróság ítéletét az alperes fellebbezéssel nem támadta, így a másodfokú eljárásban az alperes részéről történt személyiségi jogsértés, illetve az alperest a károkozás időpontjára figyelemmel alkalmazandó, a nemzetközi magánjogról szóló 1979. évi 13. számú törvényerejű rendelet 32.§ (1) bekezdése folytán irányadó, a Polgári Törvénykönyvről szóló 1959. évi IV. törvény (a továbbiakban: 1959. évi Ptk.) 345.§ (1) bekezdése és 355. § (1) és (4) bekezdése alapján terhelő helytállási kötelezettség már nem volt vitás. A felperes fellebbezésére tekintettel a másodfokú bíróságnak abban a kérdésben kellett állást foglalnia, hogy a perbeli balesettel összefüggésben a felperes az elsőfokú bíróság által is megállapított gerincránduláson túl egyéb, súlyosabb sérülést elszenvedett-e, és erre figyelemmel indokolt-e a nem vagyoni kártérítés magasabb összegben történő meghatározása, illetve az alperesnek vagyoni kártérítésben való marasztalása.

A perben kirendelt igazságügyi orvosszakértő a 2008. november 8. napján készült, digitálisan rendelkezésre álló CT felvétel alapján egyértelmű és aggálytalan magyarázatát adta annak, hogy milyen okból tekinthető kizártnak a felperes által állított gerinctörésnek a perbeli közlekedési baleset során történt bekövetkezése. A felperes esetében a háti XII. csigolya felső zárólemezeének beroppanása nem vitásan megállapítható volt, azonban a zárólemezek alatt meszes, degeneratív elváltozásokat lehetett tapasztalni, a gerincoszlopon pedig szöglettörés alakult ki. Friss sérülésnél viszont meszes szegély nem látszik, mert annak kialakulásához hónapokra van szükség, a szöglettörés pedig a gyógyulási folyamat alatt, a gerincoszlop terhelése következtében jelentkezik. Ugyanezen okból régi elváltozás a háti IX. csigolya magasságbeli csökkenése is.

A szakértő határozott véleménye szerint a baleset következményeként a felperesnél csak a gerincoszlop rándulása állapítható meg. Ez a korábban kialakult egészségi állapotát nem befolyásolta, mert a 2012. április 2. napján készített gerincvizsgálati MR lelet is ugyanazokat az eredményeket és elváltozásokat mutatta, mint a baleset után közvetlenül készített felvétel.

A felperes által állított súlyosabb sérülés hiányára utal a balesetben vétlen gépjárművet vezető tanú 1 tanúvallomása is, aki szerint a felperes a baleset után semmilyen fájdalomról nem panaszkodott, továbbá az a tény, hogy a felperes a kórházból a felvételét követő napon távozott.

A felperes sem az elsőfokú eljárás folyamán, sem fellebbezésében nem jelölt meg olyan hiányosságot, vagy ellentmondást, amely másik szakértő kirendelését indokolná. Önmagában az a körülmény, hogy a szakvélemény számára nem megfelelő, nem elegendő indok új szakértő kirendeléséhez. A felperesnek a szakértő kizárása iránti kérelmét az elsőfokú bíróság 71. sorszámu végzésével elbírálta, megfelelő indokát adva a kérelem elutasításának, e körben a felperes

fellebbezésében sem hozott fel újabb érveket. A szakértő kizárásának eredménytelen kezdeményezése, illetve másik szakértő kirendelésének indítványozása pedig az aggálytalan szakvélemény megállapításainak megingatására nem alkalmas. Mindezekre figyelemmel a másodfokú bíróság sem az újabb szakértő kirendelését, sem a tanúk kihallgatását, és ez okból az elsőfokú bíróság ítéletének hatályon kívül helyezését nem találta szükségesnek.

A baleseti traumát és a felperes által elszenvedett sérülés jellegét szem előtt tartva az elsőfokú bíróság helyesen állapította meg a nem vagyoni kártérítés összegét is, annak felemelésére a másodfokú bíróság indokot nem látott. A felperes a balesettel összefüggésbe hozható vagyoni kárait nem jelölte meg, és nem bizonyította, így annak elutasítása is helyesen történt. Vagyoni kártérítési igényét egyébként is csak általánosságban fogalmazta meg (orvosi és gyógyszerköltségek, kiesett jövedelem), azok bizonyíthatatlanságát nem igazolta, így az 1959. évi Ptk. 359.§ (1) bekezdésének alkalmazása sem merülhetett fel.

A másodfokú bíróság mindezekre figyelemmel az elsőfokú bíróság ítéletét - fellebbezett részében - a Polgári perrendtartásról szóló 1952. évi III. törvény (a továbbiakban: 1952. évi Pp.) 253.§ (2) bekezdése alapján helybenhagyta.

A felperes sikertelenül fellebbezett, ezért az 1952. évi Pp.78.§ (1) bekezdése alapján köteles megfizetni az alperes fellebbezési eljárásban felmerült perköltségét, amelyet a másodfokú bíróság a bírósági eljárásban megállapítható ügyvédi költségekről szóló 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 3.§ (2) bekezdés a) és b) pontja, valamint (5) és (6) bekezdése alapján a fellebbezési eljárásban kifejtett képviseleti tevékenységgel arányban állapított meg.

A fellebbezési eljárási illetéket az eredménytelenül fellebbező felperes személyes költségmentessége folytán az állam viseli a személyes költségmentességről szóló 6/1986. (VI. 26.) IM rendelet 13.§ (1) bekezdése és 14.§-a alapján. A felperes pártfogó ügyvédjének díjáról az 1952. évi Pp. 87.§ (2) bekezdése alapján rendelkezett a másodfokú bíróság.

Pécs, 2019. április 11.

. Kutasi Tünde s.k. a tanács elnöke, Dr. Vogycska Petra s.k. előadó bíró, Gáspárné dr. Baranyabán Judit s.k. bíró